

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1963/2021
14.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Раде Митровић, адвокат из ..., против тужене Општине Власотинце, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Власотинце, ради утврђења дискриминације и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 461/2021 од 31.03.2021. године, у седници већа одржаној 14.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 461/2021 од 31.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П1 8/20 од 18.11.2020. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилца претрпела дискриминацију на раду у Општинској управи Општине Власотинце од стране ББ, заменика начелника општине управе Власотинце, на тај начин што је неоправдано донела незаконито решење о распоређивању тужилце на ниже радно место са нижим коефицијентом зараде и нижом зарадом, те да јој на име накнаде нематеријалне штете због дискриминације исплати 100.000,00 динара и да тужена о свом трошку објави пресуду у дневном листу „Блиц“. Ставом другим изреке обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 461/2021 од 31.03.2021. године, одбијена је жалба тужилце и потврђена пресуда Вишег суда у Лесковцу П1 8/20 од 18.11.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о трошковима.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у смислу чл. 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је ... запослена код тужене на неодређено време од 2008. године, а од 2015. године распоређена је на послове ... Општинске управе Општине Власотинце. Одлуком Општинске управе Општине Власотинце од 25.06.2016. године, Одељење за локалне пореске послове, припојено је Одељењу за привреду, пољопривреду, водопривреду, друштвене делатности, приватно предузетништво и финансије општинске управе Општине Власотинце. Након тога, заменик начелника Општинске управе донео је решење ... бр. ...-.../... од 02.08.2016. године, којим је тужила распоређена на радно место ... у припојеном Одељењу за Приговор тужиле против наведеног решења одбијен је решењем општинског већа од 18.08.2016. године. Правноснажном одлуком суда у поступку који се водио пред Основним судом у Лесковцу П1 583/18, решења од 02.08. 2016. године и 18.08.2016. године, поништена су као незаконита.

Тужила је тужбом у овом спору тражила утврђење и заштиту од дискриминације, јер сматра да је дискриминисана решењем од 02.08.2016. године, које је одлуком суда поништено као незаконито.

Према члану 21. став 3. Устава Републике Србије и члану 14. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода у вези члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију, забрањена је свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу.

Одредбом члана 2. став 1. Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ бр. 22/09), прописано је да изрази „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе као и на чланове њихових породица, или њима блиских лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива, на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности, или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима. Дакле, Закон о забрани дискриминације у члану 2. став 1. тачка 1. одређује институт дискриминације као неоправдано прављење разлике или неједнако поступање – пропуштање, на отворен или прикривен начин, у односу на лица или групе лица и на чланове њихових породица, које се заснива на њиховом личном својству.

Према члану 16. истог закона, забрањена је дискриминација у области рада, односно нарушавање једнаких могућности за заснивање радног односа или уживање под једнаким условима свих права у области рада, као што су право на рад, на слободан избор запослења, на напредовање у служби, на стручно усавршавање и професионалну рехабилитацију, на једнаку накнаду за рад једнаке вредности, на правичне и задовољавајуће услове рада, на одмор, на образовање и ступање у синдикат, као и на заштиту од незапослености.

Одредбом члана 45. став 2. Закона о забрани дискриминације, прописано је да уколико тужилац учини вероватним да је тужени учинио акт дискриминације, терет доказивања, да услед тог акта није дошло до повреде начела једнакости односно начела једнаких права и обавеза, сноси тужени.

Правилан је закључак изнет у побијаној пресуди да тужиља није учинила вероватним да је тужена извршила акт дискриминације тиме што је донела решење којим је тужиља распоређена на радно место са нижим коефицијентом зараде, јер сам чин припајања одељења другом одељењу и доношења појединачног решења, не представља дискриминацију. Тужена је предузела ове радње у поступку рационализације, чиме се остварују циљеви које прописује закон. Решење о распоређивању је поништено као незаконито због тога што је тужиља распоређена на ново радно место пре измена Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места и због тога што не садржи разлоге о премештају, али та чињеница не значи да је поступање тужене било неоправдано и неједнако, засновано на личном својству тужиље. Стога је неоснован и захтев тужиље за накнаду штете због дискриминације и захтев за објављивање пресуде у јавном гласилу.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић